

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **Z. V.**, zastoupené JUDr. Libuší Šmehlíkovou, advokátkou se sídlem Michálkovická 108, Ostrava-Slezská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.12.2014 č.j. MPSV-UM/24041/14/4S-MSK, ve věci **doplatku na bydlení**

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokátky **JUDr. Libuše Šmehlíkové** se určuje částkou **4.719,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyni nebyl přiznán doplatek na bydlení z důvodu splnění podmínek § 3 odst. 1 písm. h) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen zphn).

[2] Žalobkyně v zákonné lhůtě dne 29.12.2014 podala u zdejšího soudu žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí z důvodu, že předmětné rozhodnutí považovala za nesprávné, neboť odejmutí dávek od 1.8.2014, kdy nebyla posuzována jako osoba v hmotné nouzi, bylo nespravedlivé. Došlo v jejím případě k nesprávnému právnímu posouzení případu, a proto navrhla, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a aby bylo uloženo znovu o její žádosti rozhodnout. Z téhož dne samostatnou žádostí požádala o ustanovení právního zástupce.

[3] Žádosti o ustanovení advokáta bylo žalobkyni vyhověno usnesením ze dne 2.2.2015 č.j. 20Ad 89/2014-13, jak v záhlaví uvedeno.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, zdůraznil, že z důvodu porušení povinností byla žalobkyni odejmuta dávka v hmotné nouzi doplatek na bydlení z důvodu porušení § 49 zphn. Odvolal se na ust. § 3 odst. 3 zphn, podle něhož žalobkyni nelze považovat za osobu v hmotné nouzi, a to i za situace, kdy se vlastní vinou dostala do svízelné sociální situace. Navrhl žalobu zamítnout a vyslovil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, přičemž dne 21.9.2015 se omluvil z nařízeného jednání.

[5] Žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím věci bez ústního jednání.

II.

[6] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17.12.2014 č.j. MPSV-UM/24041/14/4S-MSK podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 6.11.2014, č.j. 590610/2014/00I, kterým byl dle ust. § 3 odst. 1 písm. h), § 61 a § 67 zphn nepřiznán doplatek na bydlení, potvrdil. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že k vydání rozhodnutí došlo proto, že odvolatelce byla s účinností od 1.8.2014 odejmuta dávka pomoci v hmotné nouzi doplatek na bydlení na základě § 49 odst. 5 zphn, a proto ji nelze dle ust. § 3 odst. 1 písm. h) cit. zákona považovat za osobu v hmotné nouzi. K odnětí předmětné dávky došlo rozhodnutím ze dne 18.9.2014 od 1.8.2014 v souladu s ust. § 49 odst. 5 zphn, přičemž odvolatelka podala dne 1.10.2014 žádost o doplatek na bydlení.

III.

[7] Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že žalobkyně dne 1.10.2014 podala žádost o doplatek na bydlení, když v žádosti uvedla do okruhu společně posuzovaných osob toliko svého syna M. Ve svém písemném vyjádření k podkladům k rozhodnutí dne 5.11.2014 uvedla, že je samoživitelka s nízkým příjmem a není považována za osobu v hmotné nouzi, přičemž měla odejmuty dávky příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení od 1.8.2014. Dne 6.11.2014 správní orgán Úřad práce ČR - Krajská pobočka v Ostravě, rozhodl nepřiznat doplatek na bydlení z důvodu, že účastníci řízení byla s účinností od 1.8.2014 odejmuta dávka pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení,

dle § 49 odst. 5 zphn, a proto ji nelze považovat za osobu v hmotné nouzi dle § 3 odst. 1 písm. h) zphn po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta. V podaném odvolání ze dne 24.11.2014 zdůraznila svou sociální situaci, své výdaje za bydlení a výši svého příjmu se zdůrazněním na její zdravotní stav.

[8] Žalobkyně přílohou své žaloby přiložila několik rozhodnutí správních orgánů ve věci nepřiznání či snížení doplatku na bydlení. Součástí jejích příloh, ale ani součástí předložených správních spisů, nebylo rozhodnutí o odnětí doplatku na bydlení od 1.8.2014, na které se správní orgány ve svých rozhodnutích odvolávají. Krajský soud proto provedl důkaz soudním spisem sp. zn. 20Ad 83/2014 ve věci žalob proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014 č.j. MPSV-UM/20701/14/4S-MSK a ze dne 21.11.2014 č.j. MPSV-UM/21614/14/4S-MSK. Žalovaný citovaným rozhodnutím ze dne 19.11.2014 podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 18.9.2014, č.j. 507773/2014/OO9, kterým byl dle ust. § 49 odst. 5, § 61 a § 67 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zphn), odejmut doplatek na bydlení ode dne 1.8.2014 z důvodu nesplnění povinnosti dané zákonem o pomoci v hmotné nouzi, potvrdil. Rozhodnutím ze dne 21.11.2014 žalovaný přezkoumal rozhodnutí úřadu práce ze dne 10.10.2014, kterým nebyl přiznán doplatek na bydlení, o který žalobkyně požádala v žádosti podané dne 10.9.2014 a správní orgán v odůvodnění uvedl, že žalobkyni byl s účinností od 1.8.2014 odejmut doplatek na bydlení dle § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hmotné nouzi, nelze ji proto považovat za osobu v hmotné nouzi s odvoláním na ust. § 3 odst. 1 písm. h) zákona o hmotné nouzi. Žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014 i ze dne 21.11.2014 podala u zdejšího soudu žalobu (soud obě žaloby spojil ke společnému projednání) a rozsudkem ze dne 7. října 2015 pod č.j. 20Ad 3/2014-59 soud obě žaloby zamítl jako nedůvodné; rozhodnutí zdejšího soudu obstálo v řízení o kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17.2.2016 č.j. 9 Ads262/2015-25 kasační stížnost zamítl. V odůvodnění zdůraznil, že krajský soud nepochybil v závěru, že V. B. spadal se stěžovatelkou do okruhu společně posuzovaných osob.

[9] U jednání soudu všechna tvrzení ze strany žalobkyně směřovala k otázce posouzení soužití s panem B. a určení, zda spadal do okruhu posuzovaných osob.

IV.

[10] Po přezkoumání skutkového a právního stavu v rozsahu ustanovení § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

[11] Podle ust. § 3 odst. 1 písm. h) zákona č. 111/2006 Sb. nestanoví-li tento zákon jinak, osobou v hmotné nouzi není osoba, která je osobou, které byla dávka odejmuta podle § 45 odst. 2 nebo § 49 odst. 5, nebo s ní společně posuzovanou osobou, a to po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta. Je nepochybné, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18.9.2014 č.j. 507773/2014/OOI byl odejmut doplatek na bydlení od 1.8.2014 z důvodu porušení povinnosti neoznámení změny okruhu společně posuzovaných osob ve lhůtě

8 dnů, tedy porušení povinnosti dané v ust. § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi (doručeno dne 20.10.2014) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno i žalovaným správním orgánem dne 19.11.2014. Jak již uvedeno v odstavci [8] tohoto rozsudku, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014 ve věci odejmutí doplatku na bydlení byla zdejší soudem dne 7.10.2015 pod č.j. 20Ad 83/2014-59 zamítnuta (PM rozhodnutí dne 3.11.2015). Soud neshledal pochybení správního orgánu v této věci, jestliže doplatek na bydlení k žádosti ze dne 1.10.2014 správní orgán nepřiznal. Soud jen opakuje, že základním východiskem pro posouzení nároku na dávku v hmotné nouzi je zjištění, zda posuzovaná osoba se nachází v hmotné nouzi. Zákon o pomoci v hmotné nouzi stanoví případy, kdy osoba v hmotné nouzi není bez ohledu na výši jejích příjmů a výdajů, a takovou situaci, jak uvedeno v úvodní větě tohoto odstavce je stav, kdy byla dávka odejmuta podle § 49 odst. 5 cit. zákona. Jestliže žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 19.11.2014 dávka doplatek na bydlení odejmuta z důvodu porušení povinností dle § 49 odst. 5 cit. zákona, pak s odvoláním na ust. § 3 odst. 1 písm. h) cit. zákona žalobkyni po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta, tato nenáleží bez ohledu na její skutečnou sociální situaci. Den podání žádosti 1.10.2014 spadá ještě do sankčního období tří měsíců. Soud tak přisvědčil právnímu názoru správních orgánů. Tvzení žalobkyně ohledně nesprávného posouzení pana V. B. jako osoby spadající do okruhu společně posuzovaných osob pro nárok na předmětnou dávku bylo v tomto řízení nepřipadné (toto již bylo vyřešeno v řízení o žalobě sp. zn. 20Ad 83/2014), a proto se soud tímto nezabýval.

[12] Krajský soud hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i zákonnost správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

[13] O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla v řízení úspěch a úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu ze zákona.

[14] Ustanovený právní zástupce vyčíslil náhradu nákladů řízení ve výši 4.719,- Kč, a to odměnu právní služby za tři úkony (převzetí věci, jednání s žalobkyní dne 15.10.2015 a účast u jednání), třikrát paušální částku á 300,- Kč plus DPH. Soud přiznal náhradu nákladů řízení v požadované výši, a to 3.000,- Kč za úkony právní služby (3 x 1.000,- Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bod 3, § 11 odst. 1 písm. b/, c/ a g/ vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění) plus 3krát paušál dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky (3 x 300,- Kč), tj. 900,- Kč. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané

hodnoty, byla částka 3.900,- Kč navýšena o 21 % (819,-) na celkovou částku 4.719,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[15] Výrok IV. tohoto rozsudku je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 16. března 2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně